

— Димитре бре, иди купи на Александърча шеръ! Пакъ добръ да пазишъ дѣтето!... Чу ли говедо? че довечера има да ядешъ бой отъ началника си!

— Слушамъ, Госпожа! отпрапортира войникътъ.

— Ами, чие е туй дѣтенце?... То много изкон-тено! Пакъ и цѣлъ офицеръ сте го направили...

— Мое! Ще го контимъ зеръ, чорбаджиско дѣте ще бѣде. Приказвахме съ баща му единъ день — да е живо — полковникътъ ще го направимъ!...

— Ами, Лалке, твоятъ мжжъ, види се, е нѣкой голѣмецъ.

— Старши унтеръ-офицеръ е въ войската.

— Кждѣ го тѣй лесно набута, бе джанъмъ?

— Хмъ! — изсѣ се госпожата — не азъ него, а той — мене?

— Пакъ и офицеръ! Имала си касметъ...

— Мжжъ ми не е офицеръ. Щѣше да стане, ама бившиятъ полковой му гонѣше карезъ... Ама ще стане, кога и да е, на пукъ на душманитѣ. Ще ни изпълни Господъ молбата. Каквото сме помислили, все сме го спечелили.

— Ами нали кайшъ, че е офицеръ?

— Старши унтеръ-офицеръ! Разбери!

Дѣдо Генко не разбра тая дума, която за пръвъ пхтъ въ живота си сега слушаше.

— Ами колко зима?

— Не зима много, ама — ако прѣсмѣтнешъ — сѣ пакъ повече отъ подпоручицитѣ и поручицитѣ си докарва. Имаме и кѣща, пакъ и парички!...

— Добръ, добръ, Лалке! То си личи!... На хубавото всѣки се радва. Ами тая булка коя е?...

Унтеръ-офицерката не чу това, защото въ мига намръщена изкрѣска на Димитра:

— Войникъ, иди тукъ! Завържи ми панделката на скаршинитѣ, защо се е развързала. Поб-скоро, говедо!

— Слушамъ, Госпожа!

И войникътъ легна на земята и се залови сърдчано за работа.

— Не мога да се наведа, издума унтеръ-офицерката на другарката си, много ме стиска новиятъ корсетъ.